

DOMOVINA

Izdaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Depisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 1 kruno temeljne pristojbine ter od vsake peti-vrate po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Mesečna cena leta 8 krun, za pol leta 4 krun, za četrta leta 2 kruni; ista naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celju.

Zakaj kmetijstvo peša?

Dandanes je pač kmet največji siromak na svetu, ubija se z delom kakor njegova živina, potem pa komaj toliko pridela, da plača davke. In da sebe in svojo družino najrevnejše preživi. Žalosten njegov položaj se že vidi od zunaj na travnikih in njivah katere ne rodijo, v gozdu, kjer raste samo grmovje, na poslopju, katero je zanemarjeno, povsod vidimo, da gre gospodarstvo rakovo pot. In to ne morebiti samo v posrednih krajih! Le taki kmetje, ki so si v prejšnjih letih sezidali močno podlago, ki imajo suh denar, takšni še delajo izjeme ki so pa vseka kor redke. Če primerjamo kmetijske razmere, pred več leti z današnjimi, vidimo kako hitro kmetijstvo nazaduje; milo se nam stori pri srcu in nehote vzkliknemo: ti ubogi kmet! Kaj imaš od tega, da si se mučil z delom noč in dan, po leti in po zimi? Nagnali te bodo enkrat, ali vsaj tvoje potomce iz tvoje hiše, tvoje zemlje, nagnali te bodo kakor potepuha in zakaj? Ker pri najboljši volji, pri največjem trudu nisi mogel plačati svojih dolžnosti, ker so tisti, katerim si plačeval davke, le jemali, a dali nič. Na vprašanje, kdo je zakrivil to pešanje in ta žalosten položaj kmetijstva, bi seveda taki, ki imajo slabo vest, odgovorili, da kmet sam; drugi, ki stvar nepristransko presodijo, bodo povedali resnico, da je kriva edino le vlada, bodisi državna kakor tudi deželna. Nekaj je sicer kmet tudi sam kriv, to pa le zaradi svoje starokopitnosti, zaradi svoje nezaupljivosti napram vsem novostim. Kmetu je starokopitnost prirojena; njemu lahko še tako dokazujemo in razlagamo, česar sam ne skusi, o čemur se sam ne prepriča, tega ne verjame, beseda sama pa pri njem nič ne velja. Ali je pa to tudi napaka, če je nezaupljiv, če ne verjame vsaki besedi, če se trdo drži starih navad pri katerih je svoje dni dobro gospodaril, ali je v tem kaka krivda? Danes je zemlja že popolnoma izsesana; razmere so se toliko predrugačile, da je kmetijstvo po starem kopitu skoraj nemogoče. Gospodarstvo je prišlo v čisto drugi tok. Potrebna so nova sredstva; zemlja zahteva umetna gnojila, — pomanjkanje delavcev zahteva nadomestila s stroji. Kako pa naj zahtevamo od kmeta, da si nabavi vse za njega drage reči, če si še soli ne more kupiti? Ali je mogoče zahtevati, da s temi novimi rečmi tudi pravilno ravna če se ni nikjer učil. Kmetova starokopitnost je torej popolnoma utemeljena, in on svojega obzovanja vrednega položaja ni čisto nič kriv, marveč oni, ki mu ne pomagajo; ki so dolžni mu dajati dober vzgled, a tega re storijo. Prva naloga države oziroma dežele bi bila, da vzdržuje v vsaki občini kmetijo, katera se upravlja, kakor je to pri sedanjih razmerah potrebno. To bi naj bila ob enem tudi nekaka šola: Kmetje bi se ob nedeljah tam zbirali in po vzgledih poučevali, ter se tako sami z lastnimi očmi prepričali, da je to in ono potrebno, koristno. Kaj nam pomaga par kmetijskih šol, katere imamo na Štajarskem? Mari se naj kmet pelja v Maribor, da tam vidi kako se kornuza seje? To bi bil zanj lep dobiček; denar bi potrosil in še svoje delo zanemarjal. Te kmetijske šole navadnemu kmetu nič ne koristijo, le škodujejo, ker mora

zanje plačevati. Njemu bi prijalo le uzorno upeljano in oskrbovana kmetija, kjer si lahko vsak čas in vse ogleda, kar je za kmetijstvo sploh pomenljivo.

To bi bil prvi pogoj napredka, oziroma ustave nazadka. To bi morala dežela storiti, če hoče, da še sploh dobi kak vinar od kmeta; dokler pa tega ne stori, se tudi kmetu stanje ne bo zboljšalo.

Daljni vzrok, da kmetijstvo peša, je pomanjkanje delavcev. Mladi čvrsti mladeniči, na kmetih rojeni in vzgojeni, vržejo motiko v stran ter gredo v tovarne; tam se izkoriščajo njihove moči; dokler morejo delati, jih obdržijo, ko se pa postarajo ali pa ponesrečijo jih naženejo. In kaj zdaj? Pridejo zopet v svojo rojstno občino nazaj za breme; ta, ki ni imela najmanjšega dobička od njih jih mora zdaj oskrbovati in zanje plačevati. To vendar ne gre! Res je, da se človeka ne sme privezati; naj gre, kamor hoče, pa za dostati mora prej pogoj. Jako umestna in potrebna bi bila postava, da bi vsak, ki noče doma delati, bil primoran položiti varščino. Če pride potem kot za delo nezmožen nazaj, se s položeno varščino pokrijejo stroški njegovega nadaljnjega oskrbovanja. Kdor pa bi varščine ne mogel položiti, naj pa doma ostane in doma dela. S tem bi bilo kmetu zelo pomagano; imel bi dovolj delavcev in še občinske doklade bi se znižale. Tudi vojaštvo je kmetu v škodo; najboljše moči se vzamejo pod orožje in to na več let! Pa ko bi vsaj potem vojak nazaj prišel, ko je doslužil! Pa tega ne stori, zakaj mestno življenje mu bolj ugaja, kakor kmetstvo. Konec je slednjč zgornji, da pride na stare dni občini za breme.

Še eden vzrok hočemo omeniti, ki je menda od vseh najvažnejši, namreč naše trgovinske pogodbe. Kmet bi gotovo vse žile napel, da bi zemlja zopet rodila, ko bi le mogel svoje pridelke prodati. Kaj mu pomaga, če pridelata toliko in toliko pšenice, če je pa potem ne more spraviti v denar; ker je cena tako nizka, da še stroškov pridelovanja ne pokrije! Ne more tekrovati z drugimi zunanjiimi poljedelci. Država bi morala upeljati na uvoženo žito visoko carino, da bi se tekrovanje omogočilo. Seveda bi rekel kak poljedelski minister, da se to raditega ne zgodi ker se domačega žita premalo pridelata, je uvoz pod tako lahkimi pogoji omogočen, ampak narobe! Kmet zato ne pridelata več, ker ne more prodati. Misli si, nasejal bom toliko, kolikor bom doma potreboval. Nizka cena žita mu škoduje pa še na neki drugi strani. Ker hoče pridelati le za domače potrebe, malo naseje, pa ne vpoštevata vremenskih nezd, toče itd. Če mu pa toča pobije, se pridelek zopet zmanjša, tako da potem niti shajati ne more. Če pride pa kmet enkrat tako daleč da mora žito ali moko kupovati, je že — nesreča blizu.

Kmetijstvo je podlaga države. Zato je pa treba isto tudi podpirati, pospeševati in to pred vsem drugim. Če se pa tako zanemarija, če je kmet samo zato na svetu, da davke plačuje, je to jako žalostno in na vsak način značilno. Tako ne sme iti naprej! Kmetu se mora v kratkem pomagati, ako se pa to ne bo zgodilo, čakamo lahko, da kmetje naenkrat ne bodo mogli niti davkov več poravnati? In kaj potem??...

Opomba uredništva: Dobili smo ta članek in smo ga podali našim bralcem brez izprememb, ker ima nekatere res zelo resnične misli v sebi, in priporočamo, da se o vsebini teh vrst pridno razmišlja. Pripomniti pa moramo, ako smo odkritosrčni, kar mi nameravamo zmiraj biti, da se z vsem mislimi, ki so tu zapisane, ne strinjamo. Najsi pa je kakorkoli, eno moramo prijeti: Računati moramo s tem, kar je. Seveda bi bilo dobro, da bi vlada to in to storila in potruditi se moramo, da vsaj sčasoma kaj dosežemo. Za zdaj pa moramo z lastnimi močmi skusiti, kar se da. Pribaja spomlad in prišlo bo poletje. Kmetje, pridno se pripravljajte in premišljajte, kaj treba storiti, da bo gospodarstvo v redu. Pa le nič ne obupavati in preveč tarnati! Na delo z vedrim čelom in s krepkim pogumom v srcu in — šlo bode!

Zaplenjeno!

Zaplenjeno!

Celjske in štajarske novice.

(Papežev jubilej.) Po vsem svetu se današnji dan spominjajo velikega moža, rimskega papeža Leona XIII. Minilo je 25 let, kar je zasedel kot naslednik sv. Petra papežev prestol in vlada katoliško cerkev, ustanovljeno od Kristusa. Ob ti redki priliki se mu klanjajo cesarji in kralji in celo vladarji dežel, ki ne spadajo h katoliški cerkvi. S tem večjim slavljem ga slavijo narodi, ki ga kot katoliški narodi priznavajo za Kristusovega namestnika na zemlji, zlasti tudi narod slovenski. Mi, ki se na tem mestu spominjamo njega ob izvanredni slovesnosti kot katoličani, veselimo se njegovega jubileja ter iz srca želimo, da bi še mnogo let modro vladal katoliški svet tudi v srečo in blagor slovenskega naroda.

(„Divji lovec.“) Slavno občinstvo opozarjamo, da uprizori „Celjsko pevsko društvo“ to igro v nedeljo, 15. marca — a ne 8. marca, kakor je bilo zadnjič pomotoma naznanjeno. „Divji lovec“, ki se je tako hitro priljubil slovenskemu občinstvu povsod, kjer so ga predstavljali, bo brez dvoma tudi ugajal našemu občinstvu. Mnogo ljudi, ki sicer ne zabavajo redno k našim predstavam, nam je zatrjevalo, da pridejo k tej predstavi, da vidijo zopet nekaj domačega na našem odru. Nadejamo se vsled tega prav velike udeležbe.

(Pozor slovenski kupovalci!) Oče znanega nam narodnjaka je prišel nedavno v trgovino Traun & Stigler, kjer je našel za več slovenskih kupcev. Čakajo, da pride na vrsto je pregledoval blago, kar čuje, da pravi nekdo starejših proti mlajšim pomočnikom: „Aha, es sind Windische, tut sie nur schnüren.“ (To so Slovenci, dajte jih le oguliti). Mož se je, slišavši te besede takoj obrnil in zapustil za vedno to trgovino.

(Celjski slov. trgovski sodružniki za „Dijaški dom“.) Poroča se nam od odbora celjskega „Dijaškega doma“, da mu je pripravljali odbor zadnjega tukajšnjega plesnega venčka trgovskih sodružnikov izročil 200 K kot dohodek oziroma prebitek trgovskega plesa. Vsa čast našim narodnim trgovcem!

(Naši nemčurji in prvaki.) Nemčurji pri nas sicer dan za dnevom bolj izgublajo trdna tla. Dan za dnevom se množi število onih, ki se na ves glas smejejo, ako čujejo nemčurje spet kaj neumnega kvasiti zoper Slovence. Zato se mi na to, kar nemčurji v svojih listih pišejo, navadno nič več ne oziramo, ker vemo, da imajo naši ljudje toliko zdrave pameti, da nemčurju prav nič več ne verujejo ampak se mu samo smejejo. Vendar pa danes omenimo par besed o tem, kar je našim butastim Nemcem in nemčurjem skoro vsak dan na njih neumnem jeziku. Govorimo par besed o prvakih, o katerih zlasti zadnji čas nemški bebeli tako pogostoma govorijo in pišejo. Ti nemški modrijani namreč zatrjujejo, da nič nimajo zoper slovensko ljudstvo, samo slovenski prvaki so jim baje hudo v želodcu. Teh ne morejo prebavljati. Pravijo, da ni na svetu stvari, katero bi Nemec lahko tako iz globočine srca sovražil kakor slovenske prvake. Prvake pa imenuje one može, ki svoj slovenski narod ljubijo in zanj kaj delajo. Ti modri nemški in nemčurjski kričarji pišejo, da bi jim baje bilo čisto prav, če bi slovensko ljudstvo začelo bližati žveplo in ogenj na prvake, to je na narodne odvetnike, učitelje, duhovnike, posestnike in sploh na vse, ki se ne bojijo povedati, da so Slovenci in da hočejo delovati neustrašeno za pravice slovenskega naroda. Zakaj pa mi o tem pišemo? Ne, kakor da bi ne bili prepričani, da so slovenski kmetje prepametni, da bi se na take nemške kozlarije sploh ozirali, ampak iz drugega vzroka. Mi pozivljamo namreč vsakega zavednega Slovence, da vsakega nemčurja, ki bi spet kaj takega govoril, pošteno zavrne ter mu pove, kar treba. Kako bi pa bilo, če bi res naše ljudstvo verjelo takim bedarijam glede prvakov? Potem bi ne bilo nikogar več, ki bi se za slovenske pravice potegoval in Nemci bi lahko z ljudstvom delali kar bi hoteli. Zato glejmo in skrbimo, da bomo imeli čimdalje več prvakov. Prvak se pa naj odslej imenuje tak mož kakršnega so imenovali prvaka v začetku slovenskega narodnega gibanja, namreč tak mož, ki je med prvimi vojščaki, ki se borijo za pravice našega naroda. Povejte vsem nemškim bedakom, da mi želimo čimdalje več prvakov, to je takih, ki so zavedni narodnjaki. Kdor pravi, da prvake sovraži in ne naše ljudstvo ta laže. Nasprotno, vsa naša narodna vojska mora biti pripravljena žrtvovati življenje in kri za narodne pravice, za katere se borimo pod vodstvom zavednih mož, katere naši nasprotniki s tako slastjo imenujejo prvake.

(Čas je denar) je star pregovor, toda še neznan c. kr. okrajnemu sodišču v Celju. Pri tem sodišču mora biti vedno kaj novega. Ne imeli bi ničesar proti temu, če bi bila novotarija občinstvu v prid. Zadnji čas se je vpeljalo pošiljanje sodnih sklepov in sodb po pošti, menda da se nekaj naklone poštnemu erarju, potem pa pride čez par dni dostavljalec in zahteva plačilo pristojbin v dotični zadevi. Stranka oziroma odvetnik, koji je prej plačal pristojbino pri sprejemu sklepa dostavljalcu, mora sedaj z eno in isto zadevo imeti dvakrat opraviti in izgubivati po nepotrebnem čas. Če se hoče morebiti na tak način šikanirati, lahko se tudi vrne, a dvomimo, če bo s tem komu vstreženo.

(Slovenska pesem v Celju.) Slovenska pesem je bila že od nekdaj ona čudotvorna sila, ki je v slovenske žile vlivala slovenski pogum. Celjsko pevsko društvo je v zadnjih časih zelo

mnogo storilo za povzdigo slovenskega gledališča v Celju in vsi vemo, da vsakega gledalca naše celjske narodno življenje mnogo stori. Toda pesem sama se tudi mora v kratkem venčastu proslaviti. Celjsko pevsko društvo je pred kratkim sklenilo, da se v ta namen v Celju priredi v poletju letošnjega leta pevška slavnost v večjem obsegu. To nam bo tem lažje, ker imamo sprotne in požrtvovalne može, ki bodo v tem oziru naši slovenski družbi posvetili nekaj svojih dragocenih trenutkov. Pevska slavnost oziroma koncert, katerega se je sklenilo prirediti, priredi se s sodelovanjem naše narodne godbe. Zato bo seveda vodil one skupne točke, katere bode proizvajal s sodelovanjem celjske narodne godbe vsi pevski zbori skupno naš zaslužni glasbenik gospod Korun. Imamo pa še dva moža, ki bosta kakor sta nam obljubila, v ta namen drage volje žrtvovala svoj čas in svoje sile. Gospod pravnik Lajovic, ki se je kot umetnik s svojimi skladbami odlikoval pred najodličnejšim občinstvom na Dunaju in drugod obljubil je prevzeti kos težavnega dela, katerega bo treba, da podamo občinstvu spet kaj izbranega, kaj nevsakdanjega. Gospod dr. Schwab, ki se je že dolgo resno trudil, ideji, katero tu izvajamo, pridobiti privržence, ki bi imeli zanjo potrebni razum, skrbel bode kakor doslej, najti za nameravano prireditelje žilave sodelavce in sodelavke v onih vrstah, na katere stavimo svoje najdrznejše upe, med slovenskimi dalavci in obrtniki. In tako se veselimo onega lepega dneva, ko se bode v Celju zopet proslavila slovenska pesem, ki bode zanetila v vseh, ki bi morebiti pešali, zopet goreč ogenj navdušenja za naše velike kulturne in narodne naloge. Treba pa bode v ta namen pripraviti dela brez čemernosti. To delo bode pa težavno, a vendar ne neprijetno. Čemu bi se pogrezali v mračnajaštvo in dolg čas! Bavimo se rajši z delom, kakršno je dostojno za človeka, ki ne misli samo za pet pednjev daleč pred seboj, ukvarjamo se tudi s čim lepšim. Ko bode pa čez par mesecev mogočno orila slovenska pesen iz stotine slovenskih prs čez enolično, topo zidovje našega mesta, tedaj bomo pa spet globoko dihali in se oborožili z novim pogumom za dosego zmage nasproti onim, ki zavirajo naš narodni napredek. Prepričani smo, da naše lepe nade ne bodo niti tokrat prevarane. Krepko torej pojdemo na delo za proslavo naše slovenske pesni na naših slovenskih tleh v Celju.

(Celjska nemška „šparkasa“ in „štajerc“.) Že mnogokrat smo govorili o gospodarstvu te nemške hranilnice, ki nikakor ni praveč vzorno. Tembolj zaslužna je pa ta hranilnica za nemčurstvo, zlasti ker vsakdo, ki ima pri nji kaj opraviti, dobi za nameček eno številko umazane „štajerca“. Kmetje, ali se boste res dali smešiti, da sprejemate tako darilo! Če vas bode spet kak uradnik nemške hranilnice nadlegoval s „štajercem“, vrzite mu ga takoj pod mizo in dokažite s tem, da niste tako neumni, da bi čitali list, v katerega pišejo največji butci cele srednje Evrope. Če vas pa na noben način ne bodo nehali zastamovati z razdeljevanjem „štajerca“, no, saj lahko obrnete hrbet temu nemškemu zavodu V „Narodnem domu“ posluje slovenska južnoštajarska hranilnica.

(Pruski groši.) Po naključju smo dobili v roke zanimivo pismo iz pisarne „Südmarke“ v Gradcu. Iz pisma je razvidno, kako to prusko društvo kar siplje Judeževe groše za pokupovanje slovenskih posestev okrog Maribora. Plačuje kar več let naprej vse obresti za zemljiščne dolgove, da od Slovencev kupljena zemljišča ostanejo v nemških rokah. Nadalje nam je na razpolago pismo nekega Nemca, katerega si je „Südmarka“ poklicala iz Vestfalskega, da je kupil v Št. Ilju nad Mariborom slovensko posestvo. Ta možiceni pa dobiček višje nego ideal nemškega mostu do Adrije. Dobil je posestvo od „Südmarke“ za nizko ceno in seveda prisegel, da ga ne prepusti Slovincem v roke. Potem je pa pisal nekemu vplivnemu Slovincu, naj bi mu preskrbel za zemljišče slovenskega kupca, kajti — kakor trdi — je pravzaprav „prijatelj“ Slovencev, toda rad bi dobil baje od slovenskega kupca dvakrat toliko kakor je on „Südmarki“ plačal. Priznate gotovo, da je moder kupčevalec! Pred nedavnim časom je prišel v Celje iz Dunaja tudi neki pre-

možen Čeh, ker je izvedel, da bi dr. Jabornegg rad zabarantal neko veleposestvo. Čeh je mislil, da je Jabornegg Slovenec, ker se mu je ime zdelo slovensko, zato ni tajil, da je Čeh. Dr. Jabornegg, ki se je rodil v slovenski bajti na Gorenjskem, ki je pa danes „Südmarkovec“, pa ni ugajalo, da je kupovalec Slovan in ponudil bode baje svoje posestvo rajši kakemu priporočencu „Südmarke“, seveda če bode za tak nemški čin shranil par tisočakov dobička. — Prihodnjic bomo nadaljevali z objavljanim enakih slučajev. Danes pa nekaj besed o teh pruskih groših. Gotovo nam je to nemško delo zelo škodljivo in ne smemo ga preizkusiti. Toda tarnati, kakor je pri nekaterih današnjih Slovencih vsakdanja navada, tudi se ni treba. Vsak tak slučaj naj vspodbude naše rojake, ki premalo pazijo na našo zemljo, k žilavejšemu delu za naš narodni napredek. Bogve kako naglo namreč nemška pesnica pri nas tudi ne gre v klasje, kajti Nemec in nemčur je pri nas koristolovec in dela za nemštvo navadno le, dokler ima od tega korist. Nam je tak boj nemogoč, ker v ta namen ne dobimo od nikoder tisočakov, kakor „Südmarka“ iz Pruskega. Vzhujajmo pa narodno zavest v mladih in navajajmo nemarneže s svetom in dejanjem k skrbnemu gospodarstvu, da ne bodo prehajala naša posestva v tuje roke. Na Poznanškem se porabili Prusi za ponemčenje Poljakov več sto milijonov mark, pa pruski Poljaki so danes vendar gospodarstveno močnejši nego so bili poprej, kajti ravno grozeča nevarnost jih spodbuja k tem žilavejšemu delu. Ne cenimo torej pruskega dela prenizko, toda tudi obupati ni treba. Delajmo, pridno delajmo in ne udajmo se!

(Pasji kontumac) je v zmislu zakona z dne 29. febr. 1880 uveden v celem obsegu občin Medvedje selo, Žalec, Pletrovče, Velika Pirešica, Gotovlje in Št. Peter v Savinjski dolini.

(Koncert Nadine Slavjanske v Mariboru.) V soboto, dne 7. marca priredi po prizadevanju mariborskih Slovencev svetovnoznana ruska družba Nadine Slavjanske v veliki dvorani mariborskega „Narodnega doma“ koncert Celo družba nastopa v staroruski boljarski noši iz 16. in 17. stoletja. Spored priobčujemo v celoti: I. del. (Pevski zbor.) 1. „Mnoga leta, pravoslavni ruski car!“ Koračnica. 2. „Hranim že zlató“ Božična pesen. 3. „Vij se, zelce!“ Vojaška pesem, zbor, uglasbil Orlov. 4. „Legenda.“ Uglasbil Čajkovski. 5. „Česka polka.“ Po češkem narečju. II. del. (Svira orkester na balalajke.) a) „Sje luna.“ Narodna. b) „Sanje“ Valček, uglasbil Andrejev. c) „Priateljice.“ Narodna. d) „Telesne straže koračnica“. III. del. (Pevski zbor.) 6. „Po materi Volgi.“ Stara narodna pesem. 7. „Ivica zelena moja.“ Stara plesna pesem. 8. „Če jaz na travniku.“ 9. „Gala — gigit!“ gališki pesmi, za pisala v Premišlu leta 1898 in ubrala N. Slavjanska. 10. „Ej uhnem.“ Pesem burlakov ob Volgi. Blagajna se odpre ob pol 7. uri zvečer. Začetek točno ob 8. uri. Vstopnina: Sedeži v parterju od 1.—4. vrste po 3 K, od 5.—8. vrste po 2 K, ostale vrste po 1 K 30 vin.; stojišče po 1 K, za diake po 60 vin., sedeži na galeriji po 90 vin., stojišče po 50 vin. Ker se redkokdaj nudi prilika slišati to svetovnoznano pevsko društvo, in bode to edini koncert na Štajarskem, pričakovati je obilnega obiska ne samo iz Maribora in okolice, marveč tudi iz ostale štajarske dežele. Tu naj se kaže kulturna vzajemnost z bratskim slovenskim narodom dejanski!

(Protestantovsko-pruska mariborska gnojnica), ki se razliva po predelih „marburgarice“, je zopet enkrat štrknila s svojim smradom preko štajarskih Slovencev, očitajoč jim, da režejo in žro svoje otroke, oziroma, da dajejo svoje ljudi svinjam za hrano itd., vobče, da sirovejših ljudi ni na svetu, kakor smo mi, štajarski Slovenci. Mi ji ne bomo odgovarjali, ker je škoda črniti za tako nesnago pač pa pokažimo tem puhležem, ki tako slastno požirajo kruh iz naših „kanibalskih“ rok, da jim lahko in tudi hočemo obesiti krušno torbico malo višje, tako visoko, da je ne bodo več dosegli. Potem pa naj le gredo s praznim želodcem oznanjat svoj evangelij svoji materi Prusiji, če se jim že prej ne posuši za vedno.

(Morilca Weidingerja) bi nam naši mariborski prijatelji kaj radi obesili na vrat, toda

zmotili so se prav temeljito. Weidinger je njihovega slavnega pokolenja in je rojen v „najbolj nemškem“ mestu, v Gradcu.

(Promocija.) Gospod Ferdo Kunej je bil danes opoldne na graškem vseučilišču promoviran doktorjem vsega zdravilstva. — Prisrčne častitke!

(Umrli je) v Gradcu bivši notar v Mariboru, Fran Radey. Bil je več let naš deželni poslanec in nekaj časa tudi namestnik deželnega glavarja. Pred nekaj leti je prišel v preiskavo radi nekih nerednosti v njegovi pisarni, ali postopanje proti njemu se je ustavilo, ker se je izkazalo, da je bil slaboumen. Umrli je v starosti 72 let. N. v. m. p.

Druge slovenske novice.

(Za družbo sv. Cirila in Metoda) sta izročila trgovca gg. brata Perdan 1200 kron kakor zopetni čisti dobiček od družbenih užigalic. Ta lepi čisti dobiček se je dosegel od meseca decembra do februarja. Kakor se vidi, dobiva družba sv. Cirila in Metoda vedno boljše dohodkov od užigalic. Naj bi jih le vsak Slovenec in Slovenka vedno zahtevala! Dobitek bi se tako lahko še podvojil in potrojil. Dae 15 pribodnjega meseca izidejo nove užigalice, ki bodo mnogo boljše od sedanjih. — Pričakovati je torej, da se med Slovenci Ciril in Metodove užigalice povsod udomačijo, in se tako družbi sv. Cirila in Metoda pomnoži vir dohodkov.

(Sin ubil snubca svoje matere) V Kropi na Gorenjskem je 25. svečana t. l. okrog 8. ure zvečer ubil Rudolf Pogačnik, 20letni sin Helene Pogačnik, v domači hiši mlinarja in snubca svoje matere, Ivana Pfeferja. Ubijalec se je sam ova-dil okr sodišču v Radovljico.

(Slovenski zdravnik na Koroškem.) „Mir“ p še: Gosp. med. dr. Vinko Hudelist naznanja, da prične izvrševati svojo zdravniško prakso v Velikovu dne 1. marca t. l. Z njegovim prihodom se izpolni stara želja podjunskih Slovencev, po sebnost naših rojakov iz velikovške okolice, ki so dosedaj bridko pogrešali zdravnika, ki bi umel popolnoma naš jezik in imel srce za naše trpeče ljudstvo. Kot našinca in sina slovenske kmetijske h še koroške ga vsem svojim rojakom najtopleje priporočamo. Ob enem pozdravljamo z veseljem njegov prihod ter mu želimo najlepših uspehov v njegovem odgovornem poklicu. Slovenci obračajte se z zaupanjem do njega, držeč se našega starega gesla: „Svoji k svojim!“

(Samomor 12letnega dekleta?) V Prevalju se je izgubila 12letna šolarica Marija Kučej. V soboto zvečer dne 12. svečana t. l. je bila doma kaznovana in zato je zapustila dom in se ni več vrnila. Domači so začeli kmalu slutiti nesrečo. Popraševali so po njej in jo iskali povsod okoli, a zastopj. Nihče je ni videl, nihče ni ničesar o njej slišal. Ali se je ponesrečila, ali pa si je sama poiskala v valovih smrti, se ne ve.

(Nemška nestrpnost.) V Beljaku so se Slovenci združili v klub, ki je imel svoja shajališča v hotelu „Meran“, kjer so se ob čaši vina s petjem in predavanji po svoje zabavali in tako na potujeni zemlji gojili iskrico slovenstva, da ne bi ugasnila za vedno. A glejte, kaj stori vse nemška nestrpnost. Ta maloštevilni slovenski klubč je bil beljaškimi pangermanom že davno trin v peti, in naposled se jim je le posrečila započeta akeja. Toliko časa so grozili gostilničarju z bojkotom in nasiljem, da je le končno odpovedal slovenskemu klubu prostore v svojem hotelu. Nadejamo se, da bo klub našel, ako že ni, kmalu zopet varen prostorček in v to mu kličemo: „Le hitro naprej!“

(Velika nesreča na morju.) Ko je v petek opoldne parnik „Quarnero“ pod poveljništvom kapetana A. Katarinčiča zapuščal tržaško luko, bila je na morju gosta megla. Parnik je vsled tega plul s srednjo brzino in je ob 1. uri 20 min. popoldne došel v bližino Prana. Ravno takrat pa je do iste točke došel tudi parnik „Carniolija“, ki je pod poveljstvom kapetana Patrisa plul proti Trstu. Oba parnika sta takom vožnje ponovno piskala, da se izogneta kaki nesreči, a megla je bila tako gosta, da poveljnika parnikov nista mogla razločevati niti prednjega dela svojih parnikov. Ko sta parnika došla v bližino, sta oba poveljnika pač slišala piskanje a nista mogla

zapaziti bližajočega se parnika. Poveljnik „Carniolije“ je vsled tega svoj parnik ustavil in ko je došel „Quarnero“ v neposredno bližino, ukazal je strojevodji, naj požene parnik z vso silo naprej, a tudi to ni moglo preprečiti silnega trčenja, ki je koj na to sledilo. „Quarnero“ je s svojim sprednjim delom trčil poševno ob levo stran „Carniolije“. Oba parnika sta vsled tega trčenja močno poškodovana, a vendar se nobeden ni potopil in sta se mogla povrniti v tržaško luko. Škoda na „Carnioliji“ se ceni na kakih 40.000 do 50.000 K.

(Iz osrednje zveze slovenskih časnika.) Zveza je imela 9 p. m. svojo sejo v Pragi, v kateri so bili sprejeti tile daljši referati: 1. o potrebi organizacije jugoslovanskih časnikov; 2. o konfiskacijskih razmerah v hrvatskem tisku in 3. o komunikacijskih in drugih potrebah galiskega tiska. Prihodnja seja bo dne 10. t. m.

Društveno gibanje.

(Iz Soštanja) Kot zaključek pustnih veselij v Soštanju priredila je „Šaleška čitalnica“ slani kovo pojedino v gostilni „pri čitalnici“. Da so tudi pri tem zaključku naši vrli tamburaši pokazali svojo spretnost, je nmevno, in so nas razveseljevali s svojim zvonkodonečimi strunami pozno v noč! Te veselice udeležila sta se tudi dobrodošla gosta iz Žalca gg. Kač in Nidorfer. G. Kač se je zahvaljeval v daljšem govoru gg. tamburašem in jih spodbujal k narodnosti. Pri tej priliki nabral je tudi 14 K za „Dijaški dom“ v Celju.

Politični pregled.

(Državni zbor.) Seja dne 27. svečana se je skoraj vsa izpolnila z interpelacijami. Med drugim je interpeliral poslanec Vuković zaradi prepovedi koncerta, ki so ga nameravali prirediti dunajski Slovani na korist macedonskim begunom. Večino seje so pa porabili Nemci s svojimi interpelacijami radi nemške hranilnice v Pragi in še celo pri postavki o pridobinskih in kmetijskih zadrugah, katero je gosposka zbornica zavrnila, se je razpravljalo le o nemški hranilnici, dasi ravno je bila nujnost sprejeta. Do glasovanja ni še prišlo. Prihodnja seja je danes. Na dnevnem redu je prvo branje proračuna in nagodbe.

(„Jugoslovanska zveza“ in brambena predloga.) Časopisi še zmiraj premlevajo postopanje „Jugoslovanske zveze“ ob glasovanju za brambeno predlogo. Dr. Šušteršič je podal v „Slovenca“ izjavo, v kateri imenuje trditev reškega „Novega lista“, češ, da je za hrbtom drugih naših poslancev barantal s Körberjem, navadno in podlo laž. Cela stvar naj bi bila torej izmišljena. Mi smo dobili iz državnozbornskih krogov pismo, v katerem se pisatelj čudi, da Jugoslovani, ki bi morali biti po sedanjem tiru Körberjeve politike v najskrajnejši opoziciji proti njemu, niso glasovali proti predlogi, temuč se odstranili. S tem kažejo stališče, katero mora vsak smatrati za neodločno in brez poguma. Isti naš dopisnik nas zagotavlja, in ravno tako smo tudi čitali v raznih čeških listih, da so bili slovenski poslanci za energičen nastop proti vladi. Ako niso bili vsi zato, si oni, ki so bili, umijejo roke. Sicer je vlada vsled preobrata nemške judske stranke imela večino zagotovljeno, ali naše mnenje je vendarle, da bi bila taktika „Jugoslovanske zveze“ popolnoma prava, ako bi bila „Zveza“ odločno glasovala proti predlogi.

(Reforma učiteljskega disciplinarnega zakona.) Naučni odsek je v sobotni svoji seji med drugimi nujnimi zadevami obravnaval tudi o preosnovi disciplinarnih predpisov za učitelje. O stvari bomo takoj poročali, ko dobimo natančnejše obvestilo.

(Avstrijsko-italijanska trgovinska pogodba) še ne bo tako kmalu zopet sklenjena. Vzrok zavlačevanju je obstrukcija v ogrski zbornici. Zbornica ne pride do razprave carinskega tarifa, in dokler ta ni dogdan, se tudi pogodbe z zunanjimi vlastmi ne morejo sklepati.

(Volitve na Ogrskem.) Pri nas še ne vemo, kaj je volilni boj. Ako se ob takih prilikah spotečemo z našimi nasprotniki, je že vse. Drugače je pa na Ogrskem. Včeraj so bile volitve v okraju Szent Márton. Volilni boj je trajal že dolgo časa

med pristaši ljudske in liberalne stranke, in v četrtak je prišlo do prave bitke. Petdeset volilcev je bilo ranjenih. V neki drugi občini so razpaljeni volilci zažgali dve hiši, ki ste do tal pogoreli. Zopet drugod so volili s koli in vilami. Enega kmeta so zabodli, ranjen je pa skoraj vsak. Seveda je zmagal kandidat vladine liberalne stranke, in g. Szell se bo zopet lahko pobahal, da je njegova stranka sijajno zmagala.

(Bavarski „princ-regent“ Luitpold) si menda želi pokoja in se hoče odpovedati vladi. Naslednik mu bo princ Ludovik. Ker pa leta ne more prevzeti vlade po sedanjem nasledstvenem zakonu bavarskem, se bo morala ustava izpremeniti. Kakor je znano, je pravi kralj bavarski, naslednik umobolnega Ludovika II., kralj Oton tudi bolan na umu in brez direktnih naslednikov. Vlada pride s princem Ludovikom na stransko vrsto bavarske vladarske porodice.

(Dveletna vojaška služba na Francoskem.) Senat je sprejel v drugem branju vse člene vladine predloge o dveletni vojaški službi.

(Na Nizozemskem) rase vedno bolj razburjenje med delavstvom zaradi zakona o kaznivosti železničarskih stavk. Najbrž se začne splošna stavka. Razburjenost je tolika, da se je v resnici bati meščanske vojske, ker je cela Nizozemska razdeljena v dva tabora.

Loterijske številke.

Gradec, 28. februarja 1903: 13. 8. 1. 78 77.
Dunaj. „ „ „ 16 29. 25 3. 22.

Prodajalka

popolnoma zmožna v trgovini, z večletnimi spričevali, želi za malo plačo vstopiti v kako trgovino. Ponudbe pod „Prodajalka“ 500, poste restante, Ljubljana.

Kdor želi kupiti več kot pol hektolitra prave, dobre in fine

slivovke in tropinovca

na se obrne na lastnika posestva Orehovec, Dragotina Fröhlich, pošta Sv. Petar-Orehovec (85) 8-1 na Hrvatskem.

Takoj naprodaj 27 oralov veliko

posestvo

blizu Podčetrčka s hišo in blevi, 15 oralov hoste, drugo sladki travniki in njive, vse brez dolga. Cena 3300 glid. — Naslov pove upravnistvo (92) 3-1 „Domovine“ v Celju.

Valčni in umetni mlin

blizu Ljubljane

v najboljšem stanu, ki zmelje 200 vagonov pšenice, kaše, koruze, ajde se takoj odda s 30 orali travnikov, njiv in hoste vred. Poslopje je 148 metrov dolgo in električno razsvetljeno v vseh prostorih. Cena je 36000 glid. in plačati je treba v 10 letih. Kdor želi kupiti, naj vpraša v upravnistvu „Domovine“.

Ta ponudba se naznani samo enkrat.

Učenca

iz poštene rodbine, kateri ima veselje do urarske obrti, sprejme v uk Rafael Salmič v Celju.

Prodajam gostilno

z dobrim prometom, prodajo žganja in tobaka, zraven spadajoče zemljišče, vinograd, njive in novo gospodarsko poslopje, vse v najboljšem stanu.

JOŽEF SEVČNIKAR, Rečica na Paki.
(86) 2-2



Vozne karte po najnižjih cenah za vse razrede prodaja, ter daje pojasnila točno in brezplačno, oblastveno potrjena

Agentura Hamburg-Ameriške Linije

v Ljubljani, Marijin trg števil. 1 — nasproti Frančiškanski cerkvi.

Ženska

srednje starosti, ki zna vsa poljska dela, želi vstopiti v krščansko hišo kot kuharica, hišna ali oskrbnica. Na veliko plačo ne gleda. — Naslov pove upravnistvo (66) 3-3 „Domovine“.

Prodajalko

popolnoma izurjeno v trgovini mešanega blaga sprejme trgovina J. Meke v Hrastniku.

Največje, najhitrejšje

ter najvarnejše vrste

velikanskih parnikov

ki vozijo na

AMERIKO

Hamburg—New-York

(233) 68 le 6 dni.

Trgovina z železnino „MERKUR“ PETER MAJDIČ

v Celju, Graška cesta števil. 12

priporoča svojo veliko zalogo

najboljšega železa in jekla, pločevine, žice, kakor žico za ograje, lite železne, vsakovrstnega orodja za rokodelce, različnih žag, poljedelske a orodja in sicer orala, brane, motike, kose, srpe, mrežlje in strojev; vsakovrstnih ponev, ključalničarskih izdelkov ter okov za okna, vrata in pohištvo, žrebljave, vijakov in zakov, hišne in kuhinjske posode, tehnic, sesalke, meril in uteži, raznovrstnih stavbinskih potrebščin ter vsega drugega blaga za stavbe, hiše, vrte itd.

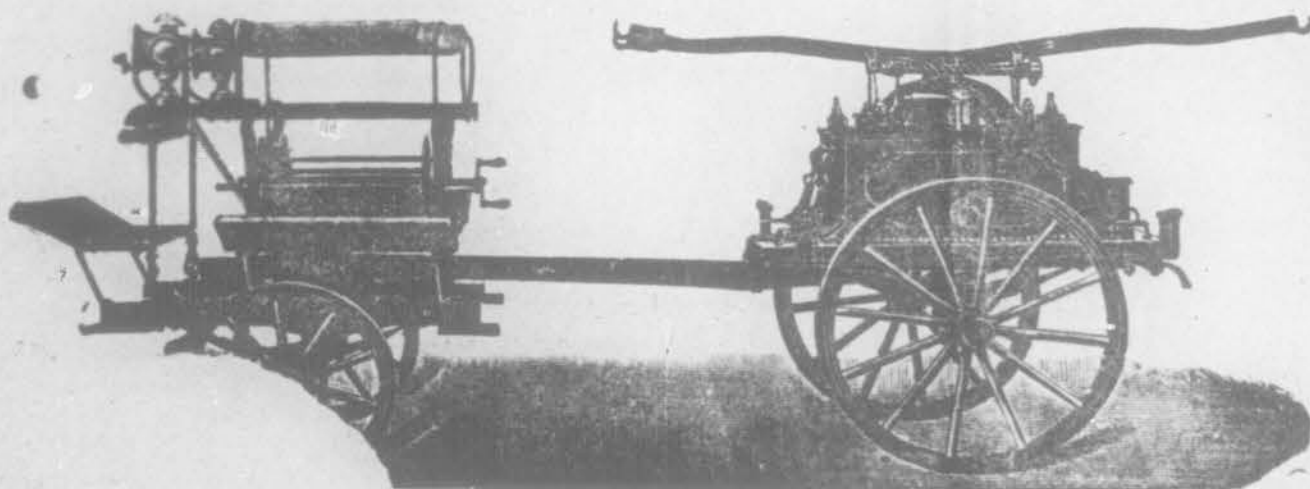
Traverze, cement, strešna lepenka, trsje za obijanje stropov (štorje), lončene cevi, samokolnice, oprav za strelovode, ter vse v stroko železne trgovine spadajoče predmete.

☛ Tomaževa žlindra, najboljše umetno gnojilo. ☛

* Bogata izber vsakovrstnih nagrobnih križev. *

Postrežba točna

Cene nizke.



Podružnica R. A. SMEKAL v Zagrebu.

C. kr. priv. tovarna strojev, brizgalnic, kmetijskih strojev, I. moravska mehanična tkalnica, cevi in pasov

R. A. SMEKAL

v Čechu pri Prostjevu in Smichov-Praga.

Podružnica v Zagrebu, Frankop. ulica 9

priporoča, slavnim gasilnim društvom, občinam in zasebnikom brizgalnice vsake vrste; s patentom proti zmrzavanju in s priredbo, da tiste na obe strani vodo vlečejo in mečejo, parne brizgalnice, s kojima zamoreta samo dva človeka opravljati delo — naučba v teku treh dni — ter ne potrebujejo izprašanega strojevodje; daje vse drugo gasilno orodje, čelade, pase, sekirice itd., kmetijske orodje in Peronospora-brizgalnice. — Blago solidno, elegantno in ceno. Plačila po dogovoru.

(645) 50-33

L. stajns in tisk D. Urbarja v Celju

Odgovorni urednik in izdajatelj Rudolf Libensky.